

Пъкъ не можелъ да види дѣда Господа, нито свети Петра, да имъ се оплаче.

Минали много, много години. Единъ день свети Петъръ тръгналъ да обиколи душитѣ. Едва що стѣпилъ на прага на богатата кѣща и търговецътъ падналъ на колѣне предъ него.

— О, свети Петре, та това е по-лошо отъ пъкала!

— Кое?

— Защо така ме нареди? Моятъ животъ е по-лошъ отколкото ако бѣхъ въ пъкала.

— Това поиска, това ти дадохъ.

— О, не искамъ! Страшно е въ тази кѣща. Въ търътъ страхотно свирѣ край прозареца ми. Паритѣ тѣй зловещо звѣнтятъ! На стола си имамъ бодли и ястията сѣ горчиви. Кѣде сѣ другитѣ хора? Нѣма ли никой по небето?

— Подигни се на прѣсти и погледни презъ тази дупчица, — рекълъ свети Петъръ.

Търговецътъ видѣлъ други хубави кѣщи, градини и пусти градове, видѣлъ и други хора да ходятъ, да седятъ, да ядатъ.

— Погледни и на тази страна.

— Какъ? — извикалъ търговецътъ. — Наистина ли виждамъ! Ей тамъ до Господа е седналъ носачътъ, който пренасяше стокитѣ ми. Какво е това, свети Петре, ти на него си отредилъ по-добро мѣсто, а мене ме тик-

на въ това пъкло!

— Защо се сърдишъ? Самъ си поиска това. А оня бедень носачъ, който цѣлъ животъ не бѣше си почивалъ, поиска само да седи на столче и да гледа дѣда Господа.

— И азъ искамъ да седна тамъ.